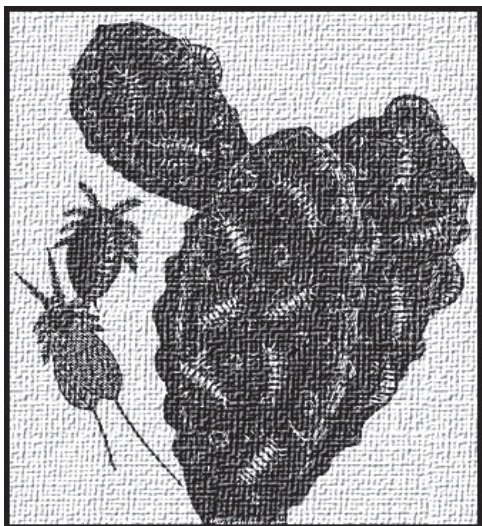

En trädsaga *** författad av *** Stefan Hammarén

Marken jag en gång begick min tid, en mark jag dessa gånger kantrade och medförde med, mark mer än för terra detta, knaprisk rik riktig över, arlöven prasslade den mycket av, bysterna som dårar mejslat ut direkt på på de enorma arlovsträden vilka här sprack efterhand de gav ljud gjorda, gipsjakob® med och jordglobssjuka svår helt tankar som andra dårar jämnat sprickorna för och hack medelst fint jämnt jämt lossnade kunde föråterställt vid, man förkunde även få näsor i huvudet hjässdelar på en själv från dem, få springa en stund med tio näsor överskottet överallt ena en andning föga mer än ens annars nasalt och mentalt anat däremot, med många fler ljud tills de föll slutligen snart vidare av från en på kanske en tät hundpås och morrhår, själva arlövens vits var lite som i fler flata flaskposters skramla ramla del utan butelja sagt handrivna lyft dit tyst under silentium hållna utbrutet avbrutet riv till nöd hört säga utom, kunde man få för sig när arlovgnade rik bladfällning hade oskrivna ordmorgon sig tillkänna ge från henne till en berätta fällt an, något, höra nödulösningen dövnöttförlöst, läste förutan ögon förstå hur de kom ner mer som fallfrukt medelst blad på, på skalen liknade handmärken delvis landmärken färdigt, något hon önskat skriva riva på om inte suttit så högt uppe innan föll inför mig förtidigt fastän försent ur hennes perspektiv, kombinationen blad och frukt kärnfritt frist var delvis te unikt för dessa pluplubaschurerna, i timmar giv hänfört kunde hon berätta trollbundet om dem tills hon ovarnat blev istället blyg oresolut slutat när ett alldeles för linblomsgrönt sådant började lövdansa sin sorg ner, när hon sakta tog tag sist den i hand om och riva den till ett nytt ljud brukade hon en aning rodna över just det, aldrig visste jag varför hon gjorde det, tog för att rodna genast, en skallös den här fruktbildning fick man tänka sig på burklös terra blott, parkvakterna var fruktade hundar för att som för henne var tama, annars icke, och jag stod vid henne, den nära nästan blott enda hela trädbysten här vid mer än förblott träbyst skillnaden pekade på d:et, som med skillnad på trädhus och trähus lika måste ock alltid det, ohtminstone delvis levande byst är denna som, med poetisk bladkrans i pannan med, hade hon själv den mejslagt ut helt monfri natt med knapp måne till hjälp som ljus, för mig gjort, visste berätta hur ojämnare hon än gjort den för vart tag blev den istället så slät att ofattbart för henne, i rena tvärtom:et öst kittskitet sist på fastna för önskat, i den här som det inte spruckit frånsett det som var pannan å honom likna tidens poet framkallat manat, nämnde hon honom för "söta gubben", i skägget kunde jag än utröna, att det som hängde föreställande väldigt vettigt mycket julgubbsskskäg med nervvadd och blodstillande bomull ganska som guldsmedslådemjukfyllnaden tagen gick att se en form på, efter någon vecka knapp såg jag det allt, någon ytterligare vecka senare vågade jag påpeka det när det stormade en dag och hon hade ont i sina öron därför av detta färdigt, ibland viftade hon för

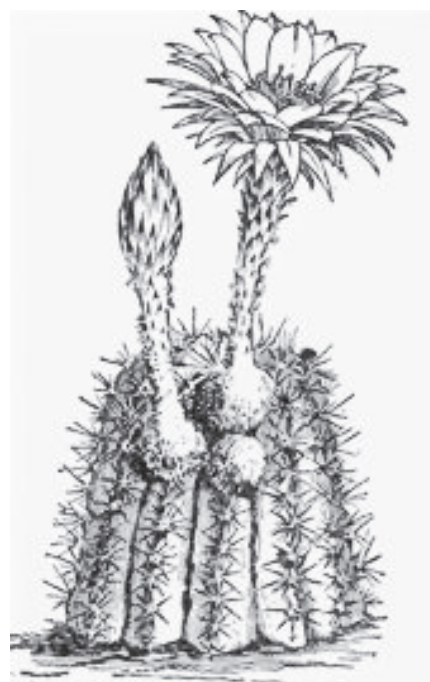
öhvrigt med sina öron, att det (bystens) hade kanske blivit tydligare &:så detta vad om, såg jag det varje gång nu med att antingen motstå eller inte det, nog bakdelen av en människa möjligen varelse som slukades av det här trädet upp, eller den levande träbysten snarast som av, huvudet bålen på honom ätna förträet trä rört på tuggat in blivit, eller livvit staty så, trädet självt, bakdelen len klinkan plus ben blott kvar i skägget betrakta helt, resten slukats bort otuktat, jag bad då om att få se på hennes mejslar för skicklig var hon onekligen göra gjort, visste hon visa sin tio ideiska daktyler som oppfinnarens sak, sa skaftsatan som saffrans pasta saknas förstås ta på fast, med tandtrådsliknande slitstarkaste hudremсор eller eponychium nog rev hon ur sina fingrar, de ideliga ideiska daktylernas bälten att blev med rumporna bar ha bort även, och förklarade bättre att bättre än trädens stickor och tickor eller finaste köpta sandpapper medelst dikt på baksidan att fila dragen polerat som med polerkräm och polermaskin som med blir med, tre gånger med, alla bakdelar förstod jag ändå &:så

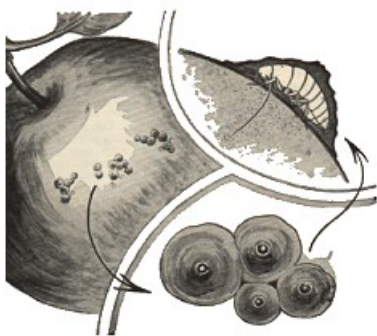

var framdelar ohel med, in just en obturator tillfördel täckning av abnorm öppning bofinkens ingång i sin stamlokususch sluka för, eller någon annan evigt envis avis som hade bott hålla i bysten hål, ohtgärdat ohelgat felet gomdefekten, ogäsp henne eller mig borta inhämtat det oss för, allt hon fick för sig, jag kunde dock inte förstå hennes frenesie för att sluta upphöra öppningar, sa att mitt eget bärande tema i romaner normen varit genuint att täcka och tänkt bort håligheter öppningar gropar, och Douglas gropar även, av vart slag undertill som vilket skrivits eller rivits fram möjligtvis framlagts få då groteskt nog slätstruket och aldrig lyckats, alltid rämnar,

alltid går det sväll upp_för istället, förty det var tydligen det hon ville behjälpa mig att själv se (på), “så mycket flytande tandkitt har jag då inte smetat i den bystjävveltruten” envisades hon prompt bra på, vrilvirket vridet var arvitt som atlantissjunkstock av subpluplubasch, ansåg jag se då, den ändå så sjuhimmelssärtala hårt virke som av, hur än förhöllsig, som av hållbart virke, massivt tätt ihop hållhöll hur mycket spricka än i med, ett förtrollat träd som det växte babysammetsromersk nässla kring en snara luftrötter närmast fötterna, blev jag misstänksam mot hur allt hängde ihop och förhöll sig alls stå på fastän hålls på mark, stod på ursammetsnässla brännmärka förstånd mig nåt här ändå, skogen den glest i kmetrarna långsmal dald med det fortsatt längs miljonstegsparken, en kärlekens rygg på allt bar hava, allt på rygg rakt lika som gick upp i stammarna berätta här stått, jag hade genast bakom ryggen på henne nog slagit upp i min “Woodbook” av superdendrohlogen dr Romehyn Beck Hough som innehöll enbart en massa träohdringar och ringar, mönsterbildningarna på, som daktylogram ibland, nog virkets sak, på all världens konstiga träd man inte normalt alls känner hålla till, ville veta vad hennes plupluscharer var för något, så vita jämna i vrilen och virket som närmast papper och poetremshor, boken jag stulit från träbensspecialisten

von Stefans hylla i allmänna väntrummet hans till, och jag hade &:så en gång skrivit om boken i Blaskan nu, mindes här att boka ifråga hade helt hårresande undermåligt register och index så ett namn på trädet hade inte hjälpt till för bekräftelse, försökte dock på arlovsträdet slå till upp på som hon kallade det, fastän jag kunde inte ävensätta det till bokens språk påk på, sak samma med registret som ljög som en borstbindares appendix och nästan ingen hänvisning stämde, ohtminstone aldrig en jag tog till, hade ej kommit sanning sant om så med brännässelpiska urtikation gett på närmste läskunnig, därtill fanns trädna träna gett med en massa synonymer som nästan aldrig fanns i registret utan endast med dr Houghs textade versaler och majuskler ute på sidorna för hundra år sedan skrivna på en annan ämnerikanska helt än vad gäller för att ha sammansätta ord numera, jag bläddrade och bläddrade hänföra som om vandrat mig i inslagssammetsglattnässlan ytterligare närmast helt ohbegripligt sucka och fann inte ett det vita virket utan nästan någon åhdring, inte så lite som den här trädbystens trädets, hade hon rätt att det var en trollskog vi brukade gå igenom dällda när rastade hennes bruna ickebrukshund Mira von Voff I, när dessa arlövs dinglade på, lövgnade ner och tog fast i rörväxter växtrör i injektioner vinjett som stack upp inpressat oss, blev blad andra bägge på dessa nässlhor övertogna, silkessammetssskogsnässlans till, eller silkessammetsparknässlan tills nog, bladet svajade blad, hon skrev sin slutna flaskpost på dem delvis ganska omärkt tid upp, och ned, som jag läste i luften émedan, ibland fick jag ändå föreställningen att hon inte fanns här alls, aldrig mött mig som jag henne, i den här skogen gått in, som det slog mig att aldrig ett omkullfallet träd viket finns gå över, en dagh pekade hon ändå på ett kort troll medan hennes hon och hund hoppade opp i min hållbara famn bredvid fastän hon annars hade förbjudit mig att lyfta hunden som kunde bli så fan magsjuk av det, hon som endast fick göra det normalt med en vaggande rörelse, hennes hund som därtill alltid skällde på dvärgar så fort såg någon, nu alla allra tyst först mest för stärkas mig, bland chiffonsammetssetternässlan till yttermera visso stod det lurviga korta trollet förnämt kommet ur hur en framträdbyst nerhoppat av, tala med honom bad hon nu mig, svarade jag att det nog är en hon, men inte hon själv självfallet det, det liknade så upp i dagen istället det troll som jag som liten sett överförstummad av när jag påstått att det inte finns alls troll fastän min mormoder alltid envisades att det visst finns sådana där troll och att hon den äldre bodde i trollskogen självt de faktum, en dag när jag då var på dåligt extrahumör gav jag inte efter för ett att det finns troll existent utan gick ut och söka ett säker på att inte nånsin finna ett som, plötsligt stod jag tjugo meter framför ett ändå, så sant det var ett troll riktigt knappt meter högt med fötter och ben &:så, ett tvättakta troll som stod plocka halv_sammetsblindnässla

utöver bland, blandblad, sprang jag tillbaka mycket livrädd och berättade med iver det som det öh här, för rädslan blev ju iver när framme vid mormoderns trätrappa var kommen, hes som jag skrek mig att sett ena trollet nu verkligen, att det finns på äkta, på riktigt, trodde hon mormoder inte i sin tur på skönaste mig hur jag än förklarade att att, att nog, nu inte göra mer dårsåskapt än skada slutar här nu, ingen i världen tror dig, mig fastän är poëta själv, lyxpoet, fastän

vet att ju finns bevisat till egna ögon utan fantasie då, plockade en tvåpölsamamtshampnässla extra, han trollet det han höll på med där vid en lämnad häpnadens fulla gummistövel som en vas eller fitta, nu kom vi hon och jag här i annan skog, jag och hon inte överens riktigt om könet på trollet framför oss ifråga, hon trodde på det hon såg, inte på det jag sett och kunde se igen, själv visste jag inte så säkert alls om jag ändå såg ett eller det en gång till ytterligare i livet här eller om jag kunde se det möjligtvis tackvare henne blott nu, fastän även då, att lyssnade så noga framför allt oppmärksammat på vad hon läste ner i de arlövgnande bladet bland cordsammetsocknässla tillägg tilltag tog mark om ett ett, hennes hund var dödstyst av häpnad och hon lyfte ner den efter att själv kommit ned och den började springa efter trollet som åhförvandlades till en rätt smal dvärgkanin vilken försvann ner genast i marken med yllesammetshålnässla ännu hallå hallå där stanna, aldrig svarade den där där nere mera, kaniner ju så oonomatopoetiska ack hunden rev görgäves bland rand en massa rötter nersläppt och de stora träden öhmkade, hundriv var tydligen som hennes mejslande naglar göra, jag bad om att hon skulle mejsla åt mig en möbel av virket vilket så hårt fastän mjukt som undantag för henne och sin hund förutom dr Mejselén själv à-propå skogsdårarna, en skrivbordsstohl i ett stycke ville jag ha sa att sitta i, vilket hon grymptade suck djup över, ock jag ville ha en ckollektion träben även, några sådana fina opar ortopedprotesttestprotser och peg legs skenfria aviga ser som ärade träbenspecialisten von Stefan hade i sitt skyltfönster till den stängda mottagningen, från urminnestider tillvaratagna i alla möjliga virken och förgråningar, menade för henne att det måste ha blivit över många överblivna när de där träbysterna äter kroppar, på allt stod dessa antikroppar bland varpsammetsrörnässla &:s var är, hon lovade aldrig göra åt mig någon stol, fastän jag nog menade förstås en stubbe, förståeligt eftersom dessa träd inte gick att såga i, föll aldrig, blev knappt fler ens, en dag långt senare när jag inte mera hade sett henne på flera år, fick jag på omvägar en trästol i ett stycke som tillhört en hemsk amiral, schellackeringen hade gulnat mycket vackert å den men tänkte mig det

virkesvita hursprunget så lika i trädbystens och vissnabladets rätta samt träbenskänslens sätt, men stolens lack kom inte nog från *Coccus lacca* eller *Lucifer lacca*:s kacka och tidens tand på det, som den indiska lacksköldlusen hört, lusten dess som suges för sav från fikusar, som biprodukt lämnar ett gummilacka rött färgssämreämne, ett hölje för lusen ner och sina ägg hårdnande mjukpackat hårt till röd skorpa hela grenar på under som vilka liknar anleten på djävlar, på vilket görs det allägges schellacket världs, urutvinnes och separeras i harts gjutna tunna blad med oskrivna romaner oss över, som är listgula eller bruna skinande skillnad vackra på kan tids, tänkte jag mig det vita virket under som jag satt på här och skrev min denna saga till henne vackra som rent, men här stolens gul var förstås på trollpackalacksköldlusens ack istället, som amiralen eller urinerande amorinen med sänkflohtan kanske fann på botten någonstades ett in, med sjunkstock på, träbenen par fick jag däremot inte fastän hade ett när jag var liten och bars det på burklös terra igenom med nässlor höga och högre än som jag själv och trodde det tillhört själva Viackra Priabos för att skrämma behjälpligt, men jag vill gå igen med henne i skogen.

Aspbarkgnagare funnen i Västerbottens län

Länsstyrelsen har i år inventerat hotade arter knutna till asp och björk i länet. Sammanlagt har 41 fönsterfällor placerats ut i olika intressanta lövmiljöer i länet. En fullständig redovisning av resultatet kommer i senare nummer av Skörvnöpparn, men redan nu kan artlistor för skalbaggar beskådas på Artportalen. Intressantaste fyndet var utan tvekan den hane av aspbarkgnagare, *Xyletinus tremulicola* Y.Kangas, 1958, som togs i en fönsterfälla på en grov asphögstubbe på Vitberget i Lycksele kommun (RN rt90 2,5 gonV: 7152630; 1652542, inom Tjäderbergens Natura 2000-område och blivande naturreservat). Aspbarkgnagaren ingår som en av tre arter i Åtgärdsprogrammet för hotade arter på asp i Norrland, den är rödlistad som VU i 2005 års rödlista samt även upptagen som sk “Natura 2000-art” av EU. Arten, som är knuten till solexponerad stående död aspvad i främst sk lövbrännemiljöer, har

påträffats från Uppland till Norrbotten, men med en stor lucka i utbredningen för Västerbottens län. Platsen där arten påträffades ingår i ett nästan 1000 ha sammanhängande område med naturskogsartad, brandpräglad tallskog där delar av skogen har ett stort inslag av grov asp och vårtbjörk.

Fällmaterialet innehöll enligt Stig Lundberg även följande fyra nya landskapsfynd:

Agathidium mandibulare: 2 ex på klen asplåga i bröt med död aspvad i lövbränna på Norr-Korbeberget i Vindelns kommun (RN rt90 2,5 gonV: 7126948; 1666221). Ny VB!

Anthribus nebulosus: 1 ex på grov levande asp intill en vät, Vitberget, Lycksele kommun (RN rt90 2,5 gonV: 7152352; 1652804). Ny LY!

Cis quadridens: 1 ex på asphögstubbe i tallskog på Stornabben i Vindelns kommun (RN rt90 2,5 gonV: 7150374; 1655372). Ny VB!

Sepedophilus constans: 1 ex på gammal grov asp på hygge på Vitberget, Lycksele kommun (RN rt90 2,5 gonV: 7152520; 1652616). Ny LY!

Andreas Garpebring